

Brangus jaunas žmogau,

Nors jau 85 – eri metai, kaip gyvenu danguje, džiaugiuos galėdamas į Tave prabilti.

Man smagu, kad šiais metais turime daugiau laiko susipažinti, pabendrauti, pasakyti vienas kitam tai, kas mums rūpi ir yra svarbu. Ir nusprendžiau parašyti Tau laišką.

Šiandien labai daug dėmesio skiriama išsilavinimui, intelektui, protui, tačiau ne tik Tavo protas bręsta, - Tavo valia tvirtėja, gerėja širdis, švelnėja jausmai.

Dalyvaudamas sporto kuopelėse, mankštini savo kūną, stiprini raumenis, - kūnas geriau klauso dvasios.

Ir štai kilnūs tikslai jaunąją Tavo sielą kelia prie Tiesos, Gėrio ir Grožio. Laiminga jaunatvė!

Šių vienok nors ir patogiausių tau augti ir tobulėti sąlygų nepakanka. Pažiūrėk į medelį! Kad medelis gražiai augtų, pavasarį žaliuotų, pražydėtų ir vėliau skanių vaisių atneštų, reikalinga jam tinkama dirva, drėgmė, saulės spinduliai, oras. Bet jeigu tą medelį pradės kirminas graužti, vėžys ėsti, veltui visos geriausios jam augti sąlygos: jis turės sunykti, išdžiūti. O jeigu ir išaugs, maža juo tesidžiaugsi. Jis bus ne ką didesnis už paprastąjį kerą - gumbuotas, padvėsęs keris.

Žmogui taip pat reikia patogių dvasiai augti sąlygų. Bet jeigu jame nėra vidinės jėgos, jeigu jį graužia nedorybės kirminas, jeigu jo siela užnuodyta blogų polinkių - jis tikrosios gyvybės neturi, jam svetimas kilnus džiaugsmas, jis tuščiai ir veltui pasaulyje gyvena.

Kas teikia mums gyvybės jėgų, kas puošia mūsų amžių, kas daugina mūsų laimę?

Aukso raidėmis įsirašyk į savo širdį šiuos žodžius - Dievui ir Tėvynei.

Mylėti Dievą ir Bažnyčią, mylėti artimą ir Tėvynę - teesie Tavo kiekvienos dienos meilė, į dorovę kilti sparnai.

Mūsų laikų auklėtojai labai susirūpinę žmogumi. Yra žmonių, bet nėra žmogaus! Negalime per daug nusiskusti, jog neturime visokios rūšies mokytų žmonių; turime inžinierių, advokatų, politikų, gamtininkų ir t. t., - tik stinga aukštos doros, tobulų, šventų žmonių.

Auklėtojai tad ir bando išauklėti tobulą žmogų, stengiasi pagerinti žmogaus rūšį. Jų pastangos niekais nueina, jų bandymams gyvenimas prieštarauja.

Kodėl taip? Todėl, kad žmogaus dvasinės gyvybės ir kilnybės šaltinis, Dievas, šalinamas iš parlamento, mokyklos, šeimos, iš viešojo ir asmeninio gyvenimo. Nelaimė tai šaliai, tautai, visuomenei, kuri nebeteko tvirčiausio gyvybės pamato - Dievo.

Be Dievo negali būti kalbos apie žmogaus dorinimą, jo auklėjimą. Nes, kas gi tuomet palieka nebetekus Dievo? - egoizmas. Savimyla yra kiekvieno veikimo mastas. Savimyla, kuri pakerta visus sielos lakiuosius troškimus, paralyžiuoja mūsų dvasios judesius. Kaip sakalas pakliuvęs į kilpą nebegali iškilti į aukštąsias padanges, lygiai ir žmogus, egoizmo supančiotas, žeme terėplioja.

Tuo tarpu gyvojo tikėjimo amžiai išaugino, tikra prasme, tobulų, šventų žmonių. Kodėl? Gi todėl, kad tikėjimas laisvina žmogų iš egoizmo pančių, pakelia jį aukščiau jo silpnybių skurdo. Tik tikėjimo ir meilės sparnais žmogus skrieja į aukščiausių idealų viršūnes, Dievą - kiekvienos tobulybės pradžia ir pabaiga.

Semdamas jėgų iš gyvybės Šaltinio - Dievo, karštai pamylėjęs tikėjimą, pasekęs Kristaus pavyzdžiu, Jo dorybėmis besipuošdamas, nuoširdžiai trokšdamas gerovės ir laimės savo brangiai Tėvynei, atsiremęs į tvirtybės uolą - Bažnyčią.

Kuomet pasauly siaučia audros, valstybės savo pavidalą keičia, griūva sostai, revoliucijos ir karai šluoja šios žemės viešpačius, per šimtmečius nepajudinamai stovi uola - šv. Petras ir jo įpėdiniai, kuriuos, kaip sako Šv. Raštas, pragaro vartai nenugalės.

Dėl to, kiekvieno kataliko pareiga: glaustis prie savo Bažnyčios, eiti sutartinai su jos vadais, neklausyti tų, kurie norėtų sudrumsti mūsų gyvenimą, suskaldyti mūsų vienybę.

Širdingai linkiu savo tikėjimą atremiant šv. Petro uola, nugalėti visas kliūtis.

Be idealų visa smuktų žemyn. Teisingai tad mes galime pasakyti, kad idealas yra didelė jėga. Žiūrint kokį kas idealą sau stato, - jis kilnų darbą dirba arba viską griauna. Idėjos pasaulį valdo, idėjos organizacijas tvarko, idėjos žmogų brandina. Kadangi mūsų vyriausias idealas yra Dievas ir Tėvynė, šio idealo mintys teprivalo ir tavo dvasią auginti, stiprinti.

Tačiau idealas tik tuomet yra didelė jėga, kuomet mes jį karštai mylime, mokame dėl jo atsidėti, pasiaukoti.

Nesunku yra gražiausių rezoliucijų šimtus prirašyti, lengva kilniausius šūkius svaidyti, bet jeigu mes tų rezoliucijų nesistengiame vykdyti, jeigu mes jas laužome, jos keršija kiekvienam.

Prisiminkime sau brangiausiąjį pavyzdį – Kristų. Jis turi aukščiausiąjį idealą – Dievo garbę, žmonių išganymo reikalą. Jis steigia Dievo karalystę žmonių širdyse. Sunkus ir nežmoniškoms jėgoms skirtas uždavinys.

Štai mums pavyzdys: kaip tam, kas yra kilnu ir šventa, reikia pasiaukoti. Tik mūsų idealų meile įkaitinti sugebėsime garbingai gyventi, ir dar garbingiau mirti.

Tokiomis tad mintimis norėjau pasidalinti su Tavimi. Labai lauksiu Tavo atsakymo, ką Tu manai apie visa tai?

Linkiu visokeriopos sėkmės.

Tavo palaimintasis Jurgis Matulaitis